

2) Zarzut drugi dotyczący nieprawidłowego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do pojęcia prywatnego inwestora — brak pomocy państwa

— Strona skarżąca twierdzi, że wszystkie zastrzyki kapitałowe były zgodne z testem prywatnego inwestora i tym samym nie zakłócały ani nie groziły zakłóceniem konkurencji w stopniu mającym wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie zgodności środka z testem prywatnego inwestora, jako że Komisja m.in. niesłusznie i arbitralnie oceniła poziom oczekiwanej stopy zwrotu, skupiając się wyłącznie na jednej rocznej stopie zwrotu. Zdaniem strony skarżącej rzeczywista oczekiwana stopa zwrotu jest kombinacją rocznej stopy zwrotu i oczekiwanego wzrostu wartości.

3) Zarzut trzeci dotyczący niewystarczającego uwzględnienia istniejących programów pomocy odnoszących się do gwarancji

— Komisja nie wzięła pod uwagę okoliczności, że co najmniej dwie z udzielonych gwarancji były objęte istniejącym systemem pomocy.

4) Zarzut czwarty dotyczący popełnienia błędu w ocenie okoliczności faktycznych i braku uzasadnienia

— Jeśliby rozpatrywane środki miały być mimo wszystko uznane za stanowiące pomoc państwa, kwoty, które mają być odzyskane, zostały źle obliczone. Po pierwsze, uzasadnienie wymagania zwrotu całości zainwestowanych kapitałów jest bardzo wątpliwe, błędne i niezwykle lakoniczne. Po drugie, element pomocy odnoszący się do gwarancji został określony arbitralnie na nierozsądnym i nierealistycznym poziomie z niewystarczającym uzasadnieniem. Strona skarżąca twierdzi, że braki i arbitralność uzasadnienia prawie uniemożliwiają jej ustosunkowanie się do zarzutów Komisji.

5) Zarzut piąty dotyczący nieprawidłowego zastosowania zasad odnoszących się do stóp referencyjnych

— Aby określić element pomocy odnoszący się do gwarancji, Komisja posłużyła się swoim komunikatem w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽¹⁾ ze skutkiem wstecznym. To niedozwolone retroaktywne zastosowanie powoduje, że kwota odnoszącego się do gwarancji elementu pomocy, którego odzyskanie zostało nakazane, jest wyższa niż kwota wynikająca z zastosowania właściwego dokumentu, którym zdaniem strony skarżącej jest obwieszczenie w sprawie metody określania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽²⁾, obowiązujące w czasie udzielania gwarancji.

6) Zarzut szósty dotyczący tego, że strona skarżąca miała uzasadnione oczekiwania co do pomocy

— Na podstawie okoliczności omówionych w ramach zarzutów pierwszego, drugiego i trzeciego strona

skarżąca miała uzasadnione oczekiwania, że środki przyznane przez rząd regionalny nie stanowią niezgodnej z prawem pomocy państwa. Strona skarżąca omówiła jednak tę kwestię z rządem regionalnym, który potwierdził, że środki były objęte zgłoszonymi systemami pomocy.

7) Zarzut siódmy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza pewność prawa i zasady prawa własności gwarantowane w art. 345 TFUE

— Komisja całkowicie pominęła kwestię równoczesnych inwestycji realizowanych przez miasto Mariehamn, co uniemożliwia stronie skarżącej w sytuacji, w której nakazane jest odzyskanie, poszanowanie prawnej zasady równości akcjonariuszy, wyrażonej w fińskim prawie dotyczącym spółek akcyjnych. To pominięcie ze strony Komisji również skutkuje zniekształceniem ostatecznego wyniku gospodarczego dla zainteresowanych stron w taki sposób, że oznacza to naruszenie art. 345 TFUE, zgodnie z którym trakty nie przesądzają w niczym zasad prawa własności w państwach członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, C 14, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. 1997, C 273, s. 3.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2012 r. — Indesit Company przeciwko OHIM — ILVE (quadrio)

(Sprawa T-214/12)

(2012/C 227/39)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Indesit Company SpA (Fabriano, Włochy)
(przedstawiciele: adwokaci G. Florida i R. Florida)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: ILVE-Industria Lavorazione Veneta Elettrodomestici SpA (Campodarsego, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie R 2219/2010-1 i dopuszczenie do rejestracji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 7313158 obejmującego słowo „quadrio” zapisane w szczególny sposób w celu oznaczenia lodówek.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „quadrio” dla towarów należących do klasy 11 — zgłoszenie nr 7313158

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: ILVE-Industria Lavorazione Veneta Elettrodomestici SpA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „QUADRA” dla towarów należących do klasy 11

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2012 r. — Saobračajni institut CIP przeciwko Komisji

(Sprawa T-219/12)

(2012/C 227/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Saobračajni institut CIP d.o.o. (Belgrad, Serbia) (przedstawiciel: adwokat A. Lojpur)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności opublikowanego w dniu 27 marca 2012 r. ogłoszenia o przetargu dotyczącego przygotowania dokumentacji technicznej dla projektu modernizacji linii kolejowej „Modernizacja istniejącej linii kolejowej w ciągu korytarza Xb i dodanie do niej drugiego toru, odcinek Nowy Sad (z wyłączeniem węzła)–Subotica–granica węgierska” przygotowanej zgodnie z normami interoperacyjności UE, umową o głównych międzynarodowych liniach kolejowych (AGC), umową o ważniejszych międzynarodowych liniach transportu kombinowanego i obiektach towarzyszących (AGTC) i porozumieniem o procesie współpracy w Europie Południowo-Wschodniej (SEEC) (Dz.U. 2012/S 60-096517), wykluczającego stronę skarżącą z udziału w przetargu;
- zasądzenie odszkodowania za podnoszone straty pieniężne;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego,

- że nie było podstawy prawnej dla wykluczenia a priori strony skarżącej z udziału w rozpatrywanym przetargu, gdyż brak było konfliktu interesów;

2) Zarzut drugi dotyczący tego

- że wykluczenie strony skarżącej z przetargu jest niezgodne z rozporządzeniem IPA ⁽¹⁾

3) Zarzut trzeci dotyczący tego

- że warunki udzielenia zamówienia były niezgodne z prawem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1085/2006 z dnia 17 lipca 2006 r. ustanawiające instrument pomocy przedakcesyjnej (IPA) (Dz.U. L 210, s. 82).

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2012 r. — National Trust for Scotland przeciwko OHIM — Comhairle na Eilean Siar (ST KILDA)

(Sprawa T-222/12)

(2012/C 227/41)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: National Trust for Scotland (Edynburg, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: J. MacKenzie, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Comhairle na Eilean Siar (Isle of Lewis, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie R 310/2011-4 w całości i odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego;
- obciążenie OHIM i wszelkich interwenientów kosztami postępowania w przedmiocie niniejszej skargi oraz zwrotem kosztów poniesionych przez stronę skarżącą w niniejszym postępowaniu i w postępowaniu odwoławczym przed Izłą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Comhairle na Eilean Siar

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy ST KILDA dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 39, 41 i 43 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8 283 871